

วรรณคดีที่เกี่ยวข้อง

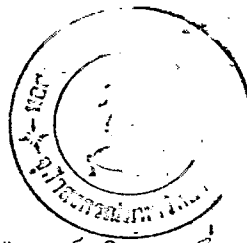
พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ที่ทรงชนชาวไทยชกานพระนามพระองค์
ว่า "พระมหาธีรราชเจ้า" ซึ่งหมายความว้าพระเจ้าแผ่นดินผู้เป็นนักปราชญ์ ไค้ทรงแนะนำ
ให้กระทรวงศึกษาธิการใช้เครื่องหมายวรรณคดีในหนังสือแบบเรียนและการเขียนหนังสือ
พระองค์ทรงชี้แจงให้เห็นว่า เครื่องหมายวรรณคดีจะชวยแก้ปัญหา ๒ ข้อ คือ

๑. ชวยแก้ปัญหาลักษณะการเขียนของเราที่ทำให้เป็นที่งนแก่ผู้ที่ไม่ชำนาญใน
เชิงการอ่าน
๒. หนังสือไค้ที่เรียน เขียน อ่าน ไค้ยาก ยอมทำให้ผู้ใช้เสียเปรียบแก่ผู้มีอักษรวิ
เรียน เขียน อ่าน ไค้ง่าย

อำมาตย์เอก พระยาอุปทิศศิลปสาร (นิม กาจจนาศีวะ) ผู้แต่งตำราหลักภาษาไทย
อักษรวิธี วิจิตรภาค วากยสัมพันธ์ ฉันทลักษณ์ ไค้กล่าวถึงเครื่องหมายวรรณคดีไว้ใน
ภาควากยสัมพันธ์อย่างละเอียดถึงแต่เครื่องหมายวรรณคดีสมัยโบราณจนถึงปัจจุบัน ทั้งนี้
เครื่องหมายวรรณคดีโบราณ

ในการเรียบเรียงภาษาเป็นลายลักษณ์อักษรนั้น จะต้องม้เครื่องหมายต่าง ๆ
ประกอบค้าย เพื่อให้ชอ่านไค้ถูกต้องตามต้องการ ดังนั้นเครื่องหมายวรรณคดีจึงนับว่า
เป็นข้อสำคัญส่วนหนึ่งในการเรียงข้อความ ซึ่งผู้ศึกษาภาษาไทยควรรู้ ทั้งนี้จึงนำ

พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว, "วิธีใหม่สำหรับใช้สระ และเขียน
หนังสือไทย," วิทยาจารย์, เลม ๑๗ ตอน ๑๑ (๑ มิถุนายน ๒๔๖๐).

เครื่องหมายวรรคตอนโบราณมากล่าวก่อนดังนี้

หนังสือโบราณของไทยเรามี ๒ อย่าง คือ เป็นโบราณซึ่งจารึกพระธรรมหรือตำราบางอย่างที่นับถืออย่างหนึ่ง และเป็นสมุดไทยหรือกระดาษเพลา (กระดาษเพลา คือกระดาษโบราณที่ไทยทำขึ้นใช้เอง โดยมากทำด้วยเปลือกข่อย คั้งนั้นบางทีก็เรียกกระดาษข่อย และสมุดไทยที่ทำด้วยกระดาษนี้บ้างก็เรียกว่า สมุดข่อย) ซึ่งใช้เขียนเรื่องราว เช่น กฎหมาย ตลอดจนไปจนเรื่องราวต่าง ๆ ของชาวเมืองอีกอย่างหนึ่ง จึงทำให้เครื่องหมายวรรคตอนแตกต่างกันไปบ้าง แลวแต่สะดวกในการเขียน คั้งนี้

ก. หนังสือโบราณ ใช้เครื่องหมายวรรคตอน ๓ อย่าง คือ (๑) เวเนวรรค คือเมื่อหมกข้อความตอนหนึ่ง ๆ แต่ยังไม่จบประโยคก็ใช้เวเนวรรคเป็นระยะไป (๒) เมื่อหมกประโยคหนึ่งก็ใช้เครื่องหมายขึ้นเคี้ยว คั้งนี้ ๆ เรือยไป (๓) เมื่อจบเรื่องความใหญ่ก็ใช้ชัณฑ์ คั้งนี้ ๆ เป็นต้น

ข. หนังสือสมุดไทยหรือกระดาษเพลา นิยมใช้เครื่องหมาย ฟองมัน รูปคั้งนี้ ขึ้นทับทวยอย อย่างเดียวกับขึ้นเคี้ยวในโบราณ และใช้ ฟองมันทับทวย คั้งนี้ ขึ้นคนช้อใหญ่ และเมื่อจบช้อใหญ่ก็ใช้ชัณฑ์ ๆ ๆ แล้วขึ้น คอไปใหม่ และเมื่อจบคนช้อใหญ่นั้นก็ใช้คั้งนี้ ๆ และจบเรื่องก็ใช้เครื่องหมายโคมุต (เยี้ยวโค) เติมท้ายคั้งนี้ ๆ ~~๑๗~~ ส่วนการเวเนวรรคในระหว่างก็ใช้เช่นเดียวกัน ข้อสำคัญคือเวเนวรรคให้เหมาะกับการกลั่นทายใจของผู้อ่าน

เครื่องหมายวรรคตอนปัจจุบัน

เครื่องหมายวรรคตอนแบบใหม่ที่ตั้งขึ้นตามแบบภาษาอังกฤษ ซึ่งเขาใช้ตัวอักษรโรมัน เขียนหมกคำหนึ่งก็เวเนวรรคทีหนึ่ง เขาจึงจำเป็นต้องมีเครื่องหมายจุกจิกมาก แต่หนังสือไทยเราไม่ได้เขียนเวเนวรรคระยะคำอย่างเขา คั้งนั้นเราจึงเลือกใช้

๒ อุกฤษศิลป์สาร, พระยา. วากยสัมพันธ์, (พิมพ์ครั้งที่ ๗, พระนคร : ไทยวัฒนาพานิช, ๒๔๔๔), หน้า ๑๕๐ - ๑๕๑.

แต่เฉพาะบางอย่าง ที่เหมาะแก่การเขียนของเรา เครื่องหมายวรรคตอนปัจจุบันดังกล่าว
พระยาอุปกิตศิลปสารได้อธิบายไว้ดังต่อไปนี้

๑. จุดภาค (.) บอกแนววรรคตอนในประโยคเดียวกัน ตรงกับการใช้แนววรรค
ของเรา ดังนั้นเราใช้แนววรรคของเราแทนอยู่แล้ว จึงไม่จำเป็นต้องใช้ทั่วไป ควรใช้เฉพาะ
แต่แนววรรคที่ปลายบรรทัดเท่านั้น เพื่อให้ผู้อ่านทราบแน่นอนว่าแนววรรคตรงนั้น ถึงจะใช้
ไม่ที่แนววรรคทุกแห่งก็ได้แล้วแต่ชอบ

๒. อัฒภาค (;) ใช้ในประโยคซ้อนที่ข้อความมีประโยคต่างหลายประโยคชั้นซ้อน
กันยืดยาว หรือใช้แยกประโยคเปรียบเทียบออกจากกันให้เห็นชัด แยกใช้ในที่จบประโยค
อัฒภาค จึงไม่ใคร่ใช้ (เครื่องหมายนี้ท่านบอกวิธีใช้ไว้ควยเหมือนกัน แต่ไม่เห็นมีใครใช้
จึงไม่อธิบาย)

๓. มหัพภาค (.) ใช้บอกจบประโยค ซึ่งโบราณใช้ขึ้นเดี่ยว จะนำมาใช้ในปัจจุบัน
ก็ได้ เพราะยังมีผู้ใช้อยู่บางเหมือนกัน แต่ใช้น้อย มหัพภาคนี้ท่านให้ใช้แนววรรคแทนก็ได้
แต่ขอให้ทางกวางจุลภาค ละเนวจุลภาค ๒ ตัวตัวอักษร มหัพภาคของแนววรรค ๒ ตัว-
ตัวอักษร แต่เป็นการละเนวห่าง ใช้เครื่องหมายดีกว่า^๑

ตำราภาษาไทยและแบบเรียนหลักภาษาไทยตามหลักสูตรประถมศึกษาตอนปลายและ
มัธยมศึกษาตอนต้น พ.ศ. ๒๕๐๓ ของบรรดาอาจารย์ผู้แต่งตำราและแบบเรียนหลักภาษา
ไทยทั้งหลายในปัจจุบันนี้ก็กล่าวถึงเครื่องหมายวรรคตอนไว้แทบทั้งสิ้น เช่น ตำราหลักภาษา
ไทยของอาจารย์ กำชัย ทองหล่อ อาจารย์ประจำโรงเรียนจิตรลดา อาจารย์พิเศษคณะ
ครูศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และวิทยาลัยการศึกษายุควัน ก็กล่าวถึงเรื่อง
เครื่องหมายวรรคตอนทั้งแบบโบราณและปัจจุบันไว้อย่างละเอียดใน "การเขียนเครื่องหมาย
ต่าง ๆ"^๒ เครื่องหมายวรรคตอนมีอยู่ในหนังสือแบบเรียน "หลักภาษาไทย" ของ

002750

^๑อุปกิตศิลปสาร, พระยา, เดิมเดียวกัน, หน้า ๑๕๖.

^๒กำชัย ทองหล่อ หลักภาษาไทย, (พิมพ์ครั้งที่ ๒. พระนคร : รวมสาส์น,
วังบูรพา, ๒๕๐๔).

พ.ศ.หนึ่ง ๒๕๐๑ ไปชะงักชะงัก พิมพ์ครั้งที่ ๕. ไทยวัฒนาพานิช ถนนไมตรีจิตร์ พระนคร, ๒๕๑๑. แบบเรียน "หลักและการใช้ภาษาไทย" ของ เสนีย์ วิลาวรรณ พิมพ์ครั้งที่ ๗ วัฒนาพานิช ถนนบำรุงเมือง สำราญราช พระนคร, ๒๕๑๐. แบบเรียน "หลักภาษาไทย และการใช้ภาษาไทย" ของ สุทธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ นงวิทย์ ถนนศรีเพชร พระนคร, ๒๕๑๒. และแบบเรียน "หลักภาษาไทยและการใช้ภาษาไทย" ของ ๓ อาจารย์ คือ พ.ศ. ๒๕๑๓ อินทรสาส์, สว่างวรรณ กาญจนชีวะ และ กัมพูชามาญ เปรมภณ ไทยวัฒนาพานิช ถนนไมตรีจิตร์ พระนคร, ๒๕๑๐. นอกจากนี้ตำราและแบบเรียนอีกหลายฉบับที่ไม่ได้อ้างถึงในที่นี้ก็กล่าวถึง เครื่องหมายวรรคตอนแทบทุกฉบับ :

ความหลักสูตรประเภทศึกษาตอนปลาย และมีขบขบศึกษาตอนต้น พ.ศ. ๒๕๐๓ ได้กำหนดให้มีการเรียนการสอนเครื่องหมายวรรคตอน แต่ก็มีใครเข้าเครื่องหมายเหล่านี้มาใช้ให้เกิดประโยชน์ เค้าเรียนกันแค่ว่า ๆ เขาไว้ประดับสติปัญญาเท่านั้นเอง สำหรับผู้ที่ให้ความสนใจและค้นคว้ารวบรวมเกี่ยวกับความเป็นมา และการใช้เครื่องหมายวรรคตอนอย่างจริงจัง และเสนอแนะให้มีการใช้เครื่องหมายวรรคตอนในการเขียนอย่างสม่ำเสมอ กระทั่งตัวท่านเองก็ใช้เครื่องหมายวรรคตอนในการเขียนเป็นประจำ ท่านผู้นี้คือ ศาสตราจารย์ ดร. บุญ อินทร์พรชัย อดีตอธิบดีกรมประมง กระทรวงเกษตร, อดีตรองอธิบดีกรมประมง มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และหัวหน้าฝ่ายบริหารธุรการของสำนักงานองค์การอาหารและเกษตร แห่งสหประชาชาติ (F.A.O.) ปัจจุบันดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการจัดการสถานวิจัยภาวะแวดล้อมและนิเวศนวิทยา สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์ประยุกต์แห่งประเทศไทย ผู้วิจัยขอเสนอแก่คณาจารย์ทุกท่านซึ่งท่านได้เขียนไว้ดังนี้

เพื่อจะได้ทราบเรื่องราวการใช้เครื่องหมายวรรคตอนในบางประเทศในเอเชีย, สอบถามนักวิชาการชาวอินเดีย, ลังกา, ญี่ปุ่น, เกาหลี และ จีน. ได้ความว่าประเทศอินเดียมีภาษาที่สำคัญ ๑๔ ภาษา และภาษาเหล่านี้ใช้เครื่องหมายวรรคตอนตามแบบอังกฤษมานาน ประมาณกว่า ๑๐๐ ปี ; ประเทศลังกา

ก็เช่นเดียวกัน; ประเทศญี่ปุ่น ใช้เครื่องหมายวรรคตอนมาประมาณ ๑๐๐ ปีแล้ว, เด็กนักเรียนชั้นประถมจะเห็นเครื่องหมายวรรคตอนในแบบสอนอ่านก่อนจะได้เรียนไวยากรณ์เสียอีก, สมาคมนักหนังสือพิมพ์เป็นองค์การสำคัญที่ดำเนินการส่งเสริมเรื่องนี้ ; ประเทศเกาหลีใช้เครื่องหมายวรรคตอนมาประมาณ ๕๐ ปีแล้ว. สำหรับประเทศจีนนั้นชาวเขาเจ้าใคร่ทราบเรื่องราวพิเศษ. จีนเริ่มใช้เครื่องหมายวรรคตอนในราว พ.ศ. ๒๔๖๒, นับว่าเริ่มภายหลังแบบเรียนการแต่งหนังสือ

- เครื่องหมายวรรคตอน - ของกรมศึกษาธิการ ๑๕ ปี และภายหลังพระราชนิพนธ์กิ่งลาว ๒ ปี. จีนดำเนินการเรื่องนี้ได้สำเร็จ เพราะนักอักษรศาสตร์, ดร. ยูชี่, เป็นผู้ดำเนินการ. ผู้นี้เป็นผู้ศึกษาภาษาจีนกลางขึ้น และได้นำเอาเครื่องหมายวรรคตอนมาใช้ควย; เดินทางทั่วประเทศจีนและบรรยายเรื่องทั้งสองนี้ควบกันไปเป็นเวลาถึง ๑๐ ปี. ปัจจุบันจีนใช้ภาษาจีนกลางและเครื่องหมายวรรคตอนทั่วกัน; แม่นักหนังสือพิมพ์จีน ซึ่งตีพิมพ์ในพระนครก็มีเครื่องหมายวรรคตอน

ในงานนิทรรศการหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทยในเดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๑๑ หนังสือพิมพ์เก่า ๆ; หลายฉบับใช้เครื่องหมายวรรคตอน; หนังสือจดหมายเหตุ (The Bangkok Recorder) ฉบับภาษาไทย (พ.ศ. ๒๓๘๗-๒๔๑๐), ทรูไพลวาท (พ.ศ. ๒๔๑๗-๒๔๑๘), ขาราชการ (พ.ศ. ๒๔๑๘-๒๔๑๙), มิวเซียมหรือรัตนโกษ (พ.ศ. ๒๔๑๗-๒๔๒๑), ลักวิทยา (พ.ศ. ๒๔๔๓-๒๔๔๕) และทวีปัญญา (พ.ศ. ๒๔๔๓-๒๔๕๐).

นับแต่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้ทรงแนะนำการใช้เครื่องหมายวรรคตอนในพระราชนิพนธ์ "วิธีใหม่สำหรับใช้สระและเขียนหนังสือไทย" พ.ศ. ๒๔๖๐ แล้ว, พระองค์ก็ทรงใช้เครื่องหมายวรรคตอนในพระราชนิพนธ์และพระราชบันทึกทุกเรื่อง. พระองค์ได้ทรงเป็นธุระในเรื่องที่ลงพิมพ์ใน "คุลิตสมิต" ให้มีเครื่องหมายวรรคตอน และเป็นที่ยอมรับของนักเรียนและนักอ่านหนังสือก็คือ "ครูการศึกษา" ของโรงเรียนอัสสัมชัญ, ซึ่ง บราวเคอร์ ฟ. ฮีแลร์ เป็นผู้แต่งเมื่อ พ.ศ. ๒๔๖๓; หนังสือ "ทีโคปเทศ" ซึ่งเสฐียรโกเศศ และ นาคะประทีปแต่งเมื่อ พ.ศ. ๒๔๖๔.

ใน พ.ศ. ๒๔๗๓ คุณหลวงวิจิตรวาทการใช้เครื่องหมายวรรคตอนในหนังสือประวัติศาสตร์สากล. ในพ.ศ. ๒๔๘๒ คุณเสฐียร พันธงนี้, นักหนังสือพิมพ์, ใช้เครื่องหมายวรรคตอนในหนังสือเรื่อง "งานของพระมงกุฎเกล้า" พิมพ์ในงานวชิราวุธานุสรณ์ พ.ศ. ๒๔๘๒. ใน พ.ศ. ๒๔๘๕ คุณบุญมา วงศ์สวรรค์, ขณะนั้นดำรงตำแหน่งปลัดกระทรวงการคลัง. (ปัจจุบันรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง-ผู้วิชัย) ใช้เครื่องหมายวรรคตอนในหนังสือ "เสด็จสวรรคตวาทะสังคราม". ในพ.ศ. ๒๔๘๒ ศาสตราจารย์ อวย, ในฐานะเป็นบรรณาธิการวารสารศิริราช, ก็จัดการให้วารสารศิริราชใช้เครื่องหมายวรรคตอน (แม้ว่าท่านผู้นี้จะได้ออกจากราชการเนื่องด้วยเกษียณอายุแล้วก็ตาม, วารสารศิริราชก็ยังคงใช้เครื่องหมายวรรคตอนตลอดมาในทุกวันนี.) ในพ.ศ. ๒๕๑๐ นายแพทย์ สมัย จันทรวิมล ก็ได้เขียนในหนังสือวิทยานิพนธ์ทางแพทย์ ฉบับเดือนมกราคม ว่า " - - - ในการเขียนรอยแก้ว, ไม่วาจะเป็นวิทยานิพนธ์ทางแพทย์ หรือ นวนิยาย, ข้าพเจ้าขอใช้เครื่องหมายวรรคตอน, เฉพาะอย่างยิ่ง จุดภาพ (.), มัทภาค (.) และอัฒภาค (;) - - - การเว้นวรรคกับการใช้เครื่องหมายวรรคตอน อย่างไรก็ดี, ขอท่านผู้โปรดพิจารณาเอาเอง. - - - อย่างไรก็ดีวรรคน้อย วรรคใหญ่? - - - ?

ข้าพเจ้าจึงมีความเห็นว่าการเขียนเรียงความ, ไม่วาจะเป็นภาษาอังกฤษ, ภาษาไทย หรือภาษาใด ๆ ก็ดี, ย่อมมีหลักการเขียนเหมือนกัน. เมื่อไวยากรณ์ไทยหรือหลักภาษาไทยของเราอนุโลมตามแบบอังกฤษ, ฉะนั้น ไม่เป็นการเสียหายอะไรที่เราจะฝึกฝนใช้เครื่องหมายวรรคตอน. ศาสตราจารย์ อวย กล่าวว่า เครื่องหมายวรรคตอนเหล่านี้จะช่วยให้อ่านเข้าใจเรื่องง่ายขึ้น. อนึ่งผู้ที่ไม่รู้จักเขียนหนังสืออย่างผู้ที่รู้จักจะต้องอยู่ในภาวะเสียเปรียบ ทั้งที่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวได้ทรงพระราชพิเนตไว้ ในปัจจุบันประเทศไทยอยู่ในยุคพัฒนา, เราจะต้องประสบปัญหาสังคมนี้มากขึ้นทุกวัน. ศาสตราจารย์ อวย เสนอให้ท่านให้ฟังเรื่องหนึ่ง โดยยืมมาจากครูประจำชั้นเมื่อห้าสิบสองปีมาแล้ว. เรื่องมีว่า เศรษฐีผู้หนึ่งรักลูกเขยมากกว่าลูกของตนเอง, จึงได้ทำพินัยกรรมยกทรัพย์สินสมบัติให้แก่ลูกเขยทั้งหมด. ครั้นเศรษฐีตายลง, ก็มีภรรยาของลูกเขยแย่งสมบัติกัน. ลูกเขยอ้างพินัยกรรม

ของพ่อตาที่เขียนไว้ว่ายกทรัพย์สินทั้งหมดให้แก่อน, คนอื่น ๆ ไม่ให้. แต่พวกลูก
ชนะความไปเพราะทนายความฉลาด, อานพินัยกรรมให้เป็นประโยชน์แก่ลูกความ
ของตน. คือ พินัยกรรมเขียนไว้ว่า "ทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดของข้าพเจ้ายกให้ลูกชาย
คนอื่นไม่ให้" ทนายความอ่านว่า "ทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดของข้าพเจ้ายกให้ลูก; ชาย
คนอื่นไม่ให้"

ข้าพเจ้าได้นำบทความของข้าพเจ้าถวายพระวรวงศ์เธอ กรมหมื่นพิทยลาภ
พฤฒิศาคร. พระองค์ทรงกรณาแจ้งมาว่า "ฉันได้อ่านคุณโดยตลอด ความจริงเรื่อง
ใช้เครื่องหมายวรรคตอนนี้ เมื่อเราได้อ่านหนังสือทางตะวันตกเสียจนชินแล้วก็รู้สึก
ว่าถ้าได้ใช้ในภาษาไทยเราน่าจะแจ่มแจ้งยิ่งขึ้น - - - ฉันเองเขียนหนังสือตาม
ปกติก็มีไค้ใช้ แต่บางทีก็เห็นจำเป็นเลยใช้ลงไปบ้าง แต่ไม่สม่ำเสมอ คิดว่าถ้าจะ
แกตองเริ่มแต่ในชั้นเด็กเรียนหนังสือ ส่วนพวกผู้ใหญ่คงปล่อยให้ไป นอกจากบาง
คนจะสมัครใช้บ้างคราว"

คุณบุญมา วงศ์สวรรค์ กรุณาตอบข้าพเจ้าว่า "เรื่องเครื่องหมายวรรคตอน
ที่คุณบุญ .ถามไปนั้น ขอเรียนว่าผมใช้เพราะเห็นว่าจะเป็นประโยชน์ในการเขียน
ตำราวิชาการ. สะดวกทั้งผู้เขียนและผู้อ่าน กับเป็นการป้องกันมิให้เกิดความเข้าใจ
ไขว้เขวไปจากเจตนาเดิมของผู้เขียน. ผมได้ทราบอยู่วารัศกาลที่ ๖ ทรงไขมา
ก่อน ซึ่งทำให้มั่นใจว่า ถ้าผมจะลองใช้บ้างก็คงไม่ดิ่งกับ "นอกครู" เพราะมีตัวอย่าง
มาแล้ว. ยิ่งเคยคิดว่าน่าเสียดายที่คนไม่นิยมกัน ยิ่งวิชากฎหมาย ผมเห็นว่ายิ่งจำเป็น
ที่สุด"

คุณประภาศน์ อวยชัย. เคยดำรงตำแหน่งเลขานุการศาลฎีกา (ในปัจจุบัน
อธิบดีศาลคดีเด็กและเยาวชน-ผู้วิชัย). เขียนว่า " - - - ถ้านำเครื่องหมายวรรค
ตอนดังกล่าวมาใช้แล้ว จะเป็นประโยชน์แก่ผู้เขียนและผู้อ่านอย่างที่สุด กล่าวคือ
ทำให้เขียนข้อความต่าง ๆ ได้อย่างสั้น ๆ และกระชับรัด แต่ได้ความหมายเด่น
และลึกซึ้ง และทำให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจในคว้ามหมายใดโดยง่ายและอย่าง
ถูกต้อง เป็นการช่วยไม่ให้เกิดความเข้าใจผิดต่าง ๆ ใดด้วย - - - การใส่
เครื่องหมายวรรคตอนในภาษาไทย จึงเป็นการส่งเสริมในค่านพัฒนาภาษาหนังสือ

ของไทยให้เจริญงอกงามและก้าวหน้ายิ่งขึ้น สมดังที่ว่าภาษาเป็นวัฒนธรรมที่สำคัญยิ่งของชาติอย่างหนึ่ง ซึ่งคนไทยทั้งหลายนอกจากจะต้องช่วยกันบำรุงรักษาแล้วยังจะต้องช่วยกันส่งเสริมให้วัฒนาถาวรด้วย

คุณประธาน ควงรักคน, ทนายความ, เขียนว่า “- - - เมื่อตอนเป็นเด็กเริ่มเรียนหนังสือครุฑศึกษาที่โรงเรียนอัสสัมชัญ, เห็นอาจารย์ บุรจนาทนงสีสอนใช้เครื่องหมายวรรคตอนไว้ทุกตอน, อ่านแล้วทำให้ความในประโยคชัดและเกินขึ้น. ผมเป็นคนหนึ่งที่เห็นควย, และขอถือโอกาสนี้สนับสนุนในความเห็นที่จะให้มีการรื้อฟื้นเรื่องนี้ขึ้น.”

ศาสตราจารย์ ดร. ไชยขง ชูชาติ, นักเศรษฐศาสตร์, แจงกับข้าพเจ้าว่า “ในภาษาไทยนั้น, โดยทั่วไปไม่มีใครนิยมใช้เครื่องหมายวรรคตอน, จึงทำให้เกิดปัญหาเกี่ยวกับการเขียน, การพิมพ์ เว้นวรรคตอนไม่ถูกต้อง, ผู้อ่านไม่เข้าใจซาบซึ้งถึงความหมายของผู้เขียน และก่อให้เกิดปัญหาทางสังคม และเศรษฐกิจตามมากด้วย. ปัจจุบันประเทศไทยกำลังอยู่ในระยะเร่งรัดพัฒนาเศรษฐกิจ, การเผยแพร่บทความและรายงานการวิจัยในสาขาวิชาการต่าง ๆ ผู้ประชาชนในอันที่จะช่วยให้ประชาชนเกิดความรู้ความเข้าใจเพิ่มขึ้น เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาประเทศนั้น เป็นเรื่องสำคัญและจำเป็น. แต่ถ้าหากประชาชนไม่เข้าใจบทความหรือรายงานผลวิจัยนั้น ๆ อย่างถ่องแท้แล้ว, ย่อมเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาประเทศเป็นอย่างมาก. ดังนั้น การใช้เครื่องหมายวรรคตอนในภาษาไทยจึงเป็นเรื่องจำเป็น, โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับนักวิชาการ, เพราะจักช่วยให้สามารถเนนและขยายข้อความต่างๆ ให้เด่นชัดขึ้น, ทำให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจซาบซึ้งถูกต้องยิ่งขึ้น. อีกทั้งจักช่วยแก้ปัญหาด้านการพิมพ์วรรคตอนไม่ถูกต้องอีกด้วย. ยังผลให้ไม่ต้องแก้ไขหลายครั้งหลายหน อันก่อให้เกิดการประหยัคทั้งแรงงานและวัสดุ.”

คุณ เจ. นิธิโน, มิดรโรแทเรียนชาวญี่ปุ่นแห่งสโมสรโรตารีชนบุรี, ปัจจุบันเป็นผู้จัดการบริษัทไทยโทรเท็กไทมิลล์ จำกัด แจงว่า “- - - เห็นควยกับการที่แนะนำให้มีการใช้เครื่องหมายวรรคตอนในภาษาไทย. ผมเป็นชาวต่างประเทศ, ที่เรียนภาษาไทยแล้ว, มีความรู้สึกยากลำบากในการอ่านภาษาไทยอยู่บ้าง เนื่อง

จากการไม่มีวรรคตอนในภาษาไทย ซึ่งบางครั้งการอ่านจบประโยคกับการอ่านต่อ โดยที่ถือว่าเป็นประโยคเดียวกันนั้น ความหมายอาจจะเปลี่ยนไปได้. แต่ถ้ามี่เครื่องหมายวรรคตอนแล้วความหมายของประโยคก็จะไม่ถูกเปลี่ยนไปเพราะผู้อ่านรู้ว่า ควรจะหยุดและไม่ควรหยุดในที่ใด."

ในภาษาอังกฤษ มีหนังสือ Punctuation For Schools, พิมพ์ใน ค.ศ. ๑๙๖๒ (พ.ศ. ๒๕๐๕), ผู้แต่งชื่อ G. F. Lamb. ครูภาษาอังกฤษผู้เขียน คำนำไว้ว่า "This book intended for secondary school of all types at which stage of education the disciplines of writing become of particular importance. Punctuation is an essential discipline in all written composition. Faulty punctuation is a mark of slovenly writing and often of slovenly thinking." ซึ่งจะแปลเป็นภาษาไทยได้ดังนี้ "หนังสือเล่มนี้เรียบเรียงขึ้นเพื่อใช้ในโรงเรียนมัธยมศึกษาทุกประเภท ซึ่งสำหรับการศึกษาในระดับนี้ หลักการเขียนมีความสำคัญเป็นพิเศษ. การใช้เครื่องหมายวรรคตอนเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการเขียน ไม่ว่าจะในลักษณะใด. การใช้เครื่องหมายวรรคตอนผิดพลาด เป็นสิ่งที่สื่อให้เห็นว่าการเขียนนั้นหยาบหลวม และมักจะสื่อให้เห็นคำว่าแนวความคิดก็มักจะหยาบหลวมด้วย." ๕

๕ บุญ อินทร์ทรัพย์, "เครื่องหมายวรรคตอนในภาษาไทย" เสียงสังข์, ปีที่ ๔ ฉบับที่ ๑๓ (กุมภาพันธ์ ๒๕๑๔) หน้า ๑ - ๕